

РЕШЕНИЕ

№ 6489

гр. София, 18.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Серафимова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6967** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на дирекция „Инспекция по труда“ С. против решение № 75529 от 23.04.2020 г., постановено по НАХД № 162/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 94 с-в. Със същото е отменено наказателно постановление № 22-006004/06.12.2019 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба изразява становище за неоснователност на жалбата.

СГП дава заключение за основателност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди

доводите, посочени в жалбите, намира следното:

Касационната жалба се подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

С решение № 75529 от 23.04.2020 г., постановено по НАХД № 162/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 94 с-в е отменено наказателно постановление № 22-006004/06.12.2019 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че в периода от 30.01.2019 г. до 16.05.2019 г. служители от дирекция „Инспекция по труда“ С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма]. При преглед на представените от дружеството ведомости било установено, че за периода от м. януари 2018 г. до м. август 2018 г. включително, работодателят не е изплатил на Х. Б. Х. трудови възнаграждения в размер не по-малък от размера на установената минимална работна заплата, който съгласно Постановление на Министерския съвет № 316/27.12.2017 г. за проверявания период бил 510 лв. Така за м. януари 2018 г. на Х. Х. било изплатено трудово възнаграждение в размер на 395, 75 лв., за м. февруари 2018 г. – 118, 72 лв., за м. март – 395, 75 лв., за м. април – 333, 26 лв., за м. май – 197, 85 лв., за м. юни – 207, 29 лв., за м. юли – 395, 75 лв. и за м. август – 51, 62 лв. При проверката контролните органи установили и други нарушения на трудовото законодателство, свързани с определянето на дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение както с Х. Х., така и с други работници на дружеството. За резултатите от проверката били съставен протокол за извършена проверка изх. № ПР 1843562/16.05.2019 г., като за предотвратяване и преустановяване на извършените нарушения на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда били дадени задължителни предписания, като предписание № 4 задължавало работодателя да изплати на Х. Б. Х. разликата до гарантирания минимален размер на трудовото възнаграждение от 510 лв. за периода от м. януари 2018 г. до м. август 2018 г. включително. Бил определен срок за изпълнение на предписанието до 31 май 2019 г. Дадените предписания били съобщени на представител на дружеството на 16 май 2019 г. За периода от 16 май 2019 г. до 04 юни 2019 г. в дирекция „Инспекция по труда“ С. от страна на търговското дружество не били представени доказателства за изпълнение на предписание № 4. За резултатите от последващата проверка бил съставен протокол № ПР 1918581/04.06.2019 г. На 5 юни 2019 г. бил съставен АУАН за извършено нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, въз основа на който било издадено наказателното постановление.

От правна страна съдът е приел за извършено нарушението по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, но е отменил наказателното постановление при съобразяване на нарушението по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, а именно че наказателното постановление е било издадено след повече от 6 месеца след съставяне на АУАН, доколкото АУАН е бил съставен на 5 юни 2019 г., а наказателното постановление е издадено на 6 декември 2019 г.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Фактическата обстановка правилно е установена от първоинстанционния съд. Спор

между страните по отношение на фактите не съществува. От събраните по делото доказателства се установява, че при преглед на представените от дружеството ведомости било установено, че за периода от м. януари 2018 г. до м. август 2018 г. включително работодателят не е изплатил на Х. Б. Х. трудови възнаграждения в размер не по-малък от размера на установената минимална работна заплата, който съгласно Постановление на Министерския съвет № 316/27.12.2017 г. за проверявания период бил 510 лв. Така за м. януари 2018 г. на Х. Х. било изплатено трудово възнаграждение в размер на 395, 75 лв., за м. февруари 2018 г. – 118, 72 лв., за м. март – 395, 75 лв., за м. април – 333, 26 лв., за м. май – 197, 85 лв., за м. юни – 207, 29 лв., за м. юли – 395, 75 лв. и за м. август – 51, 62 лв. За резултатите от проверката били съставен протокол за извършена проверка изх. № ПР 1843562/16.05.2019 г., като за предотвратяване и преустановяване на извършените нарушения на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда били дадени задължителни предписания, като предписание № 4 задължавало работодателя да изплати на Х. Б. Х. разликата до гарантирания минимален размер на трудовото възнаграждение от 510 лв. за периода от м. януари 2018 г. до м. август 2018 г. включително. Бил определен срок за изпълнение на предписанието до 31 май 2019 г. Дадените предписания били съобщени на представител на дружеството на 16 май 2019 г. За периода от 16 май 2019 г. до 04 юни 2019 г. в дирекция „Инспекция по труда“ С. от страна на търговското дружество не били представени доказателства за изпълнение на предписание № 4. При съобразяване на тези обстоятелства правилно първоинстанционният съд е приел за извършено нарушението по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда. Доколкото АУАН е бил съставен на 5 юни 2019 г., а наказателното постановление е било издадено на 6 декември 2019 г., правилни са изводите на първоинстанционния съд, че наказателното постановление е издадено в нарушение на чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. Съгласно посочения текст образуваното административно наказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в 6-месечен срок от съставянето на акта. Както правилно е посочил в мотивите на решението си първоинстанционният съд, съгласно Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. по тълкувателно дело 1/2014 г. на ВКС и ВАС, сроковете по чл. 34 от ЗАНН са давностни, като с изтичането на давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН се погасява възможността да бъдат реализирани всички правомощия на административно наказващия орган по административно наказателното правоотношение. Не са налице хипотезите за спиране или прекъсване на давността, като след изтичането на 6 месеца от съставяне на акта за установяване на административно нарушение наказващият орган не е следвало да издава наказателно постановление, а да прекрати административно наказателното производство. Както правилно е посочил първоинстанционният съд, това нарушение е основание за отмяна на наказателното постановление.

При съобразяването на тези обстоятелства решението на първоинстанционния съд следва да се определи като правилно. Въз основа на изложеното, тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предложение 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, VIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 75529 от 23.04.2020 г., постановено по НАХД № 1162/2020 г. на СРС, наказателно отделение, 94 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ